

[Karl Olsen.]

under afskrivninger, anlægsudgifter og lånebudget.

Jeg er enig med finansministeren i, at den endelige stillingtagen til, hvilken finanspolitik vi skal følge, må udskydes til det senest mulige tidspunkt; for dette forslags vedkommende kan vi afvente de kommende måneders konjunkturudvikling. Spørgsmålet er: Vil en depression melde sig, eller står vi overfor en ny højkonjunktur? Det vil være de ydre forhold, verdensmarkedet, der bliver det afgørende. I ventetiden må kravet til statsfinanserne være balance. De kommende konjunkturer må så afgøre, om pengeopsugningen skal fortsættes, eller om en modgående bevægelse må sættes ind.

Regeringen forbereder med dette finanslovsforslag sit tredje regeringsår. Det vil være rimeligt i den anledning at gøre et par bemærkninger om principperne for den finanspolitik, regeringen og dens partier har været udtryk for i den tid, de har haft magten. Førinden vil det være på sin plads atter at fremhæve den tilstand, vort lands økonomi befandt sig i, da regeringsskiftet fandt sted for 2 år siden. Den politiske hukkommelse er ofte kort her i landet, og jeg kan tænke mig, at socialdemokratiet sætter sin lid hertil, når dets øverste kompetente forsamling et par dage før rigsdagens sammentræden samlede for at vedtage et såkaldt „dagaktuelt“ program, hvori det hedder, at socialdemokratiet med sit nye program indbyder det danske folk til en gentagelse af den økonomiske politik, der — siger man — viste sin „styrke“ i årene 1947—50. Jeg synes, det er en noget frejdig udtalelse af det tidligere regeringsparti, og man har lov til at spørge: Har partiet intet lært — og intet glemt? Jo, det lader til at have glemt den håbløshed og det mismod, der greb store dele af den danske befolkning, da man begyndte at føle virkningerne af den daværende regerings økonomiske politik. Socialdemokratiet har dog øjensynlig glemt, at denne håbløshed og dette mismod bredte sig dybt ind i partiets egne rækker. Ærede medlemmer erindrer sikkert stemningen i befolkningen omkring regeringsskiftet i 1950.

I ministeriet Hedtofts tid forøgedes landets gæld til udlandet med 2 milliarder kr., og det forbrugte en Marshallhjælp på godt 1 milliard kr. Ved at gennemføre devalueringen i 1949 uden at træffe foranstaltninger til at imødegå de skadelige virkninger af

denne transaktion banede den daværende regering vejen for prisstigningerne.

Da Hedtoftregeringen endelig faldt i efteråret 1950, var kassen tom, nationalbankens valutagæld til udlandet var steget stærkt og alle vore lånemuligheder udtømt. Ministeriet Eriksen-Kraft har bygget sin økonomiske politik på princippet at sætte tæring efter næring. Gennem den sneringspolitik, der i 2 år har været ført under denne regerings ledelse, er vor økonomiske stilling rettet op. De resultater, regeringen og dens partier nåede, blev ikke altid således, som vi helst ville have dem, men vi kan være vore resultater bekendt. Fra et stort valutaunderskud er vi nået til et valutaoverskud, en valutareserve, på 225 mill. kr. — en spinkel valutareserve, men en reserve. Prisstigningerne er kommet under kontrol, og vi står nu overfor en nedgang i detailpristallet. Vi har endvidere bragt det dertil, at Danmark nu ved Marshallhjælpens udløb kan leve sit økonomiske liv uden at være afhængig af udenlandsk understøttelse.

Nu angriber man os voldsomt fra socialdemokratisk side. Man siger, vi har nedsat produktiviteten og skabt katastrofal arbejdsløshed, vi har standset byggeriet og sluppet prisstigningerne løs. Jeg tror, man vil få svært ved at overbevise det danske vælgerfolk om, at disse uhyrlige påstande skulle være rigtige. Den nedgang, der har været i produktiviteten, var jo forudset af ministeriet Hedtoft. Man kan i ministeriet Hedtofts sidste nationalbudget, nationalbudgettet af 1950, klart se, at man dengang regnede med faldende afsætningsmuligheder og stigende arbejdsløshed. Hertil er så senere kommet forventningerne om et kommende prisfald og endvidere den stigende mekanisering. Regeringen og dens partier følger nøje udviklingen på arbejdsmarkedet; frigivelsen af for et par hundrede millioner kroner offentlige arbejder med henblik på vinterbeskæftigelsen vidner klart herom.

Med hensyn til byggeriet viser de sidste offentliggjorte tal, at der pr. 1. september er 22 800 boliger under opførelse; det tilsvarende tal for 1950 er 23 600. Kan man sige, at denne difference på 800 er udtryk for en katastrofe? Når man så oven i købet ved, at der i hele landet kun er ca. et halvt hundrede arbejdsløse murere, ja, så er det svært at se mulighederne for en forering af virksomheden på dette område, når man